

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem, ve věci

žalobkyně: R. Ř.

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. KrÚ 29587/2018, sp. zn. SpKrÚ 14755/2018 OOPKŽÚ OVV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. KrÚ 29587/2018, sp. zn. SpKrÚ 14755/2018 OOPKŽÚ OVV, ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Česká Třebová ze dne 2. 1. 2018, č. j. MUCT/6903/2017/PRA/SUL/PRE/54-43, byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále též „přestupkový zákon“ či „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 29. 10. 2016 okolo 11 hod. 45 min. na místním hřbitově v České Třebové (část Lhotka) jednou udeřila hráběmi A. B., do oblasti

hlavy a způsobila jí podlitinu v temeno - týlní krajině. Za toto jednání byla žalobkyni podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 4 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 2.000 Kč (tedy na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí) a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč (§ 79 odst. 1 přestupkového zákona ve spojení s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „vyhl. č. 231/1996 Sb.“). Naproti tomu řízení vedené proti žalobkyni ve věci přestupku narušení občanského soužití úmyslným jiným hrubým jednáním vůči jinému dle § 49 odst. 2 písm. d) přestupkového zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 29. 10. 2016 kolem 11 hod. 45 min. na hřbitově v České Třebové (část Lhotka) udeřila Z. B. hráběmi do oblasti zad, žalovaný dle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavil, neboť dle názoru žalovaného spáchání skutku nebylo žalobkyni spolehlivě prokázáno.

2. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se dopustila jednání popsaného ve skutkové větě výroku žalobou napadeného rozhodnutí, čímž došlo k porušení základních zásad přestupkového řízení, zejména zásady materiální pravdy a zásady in dubio pro reo. Dle žalobkyně žalovaný především ignoroval „*flagrantní*“ rozpory ve výpovědích Z. B. a A. B. a přehlížel skutečnosti (např. zranění žalobkyně) podporující skutkovou verzi žalobkyně, že to byla ona, kdo byl „*brutálně*“ napaden (blíže neidentifikovaným předmětem). Žalovaný se též řádně nezabýval okolnostmi zpochybňujícími věrohodnost některých dalších svědků (např. svědka L., který byl již soudně trestán), nepodrobil svědky (např. A. B.) znaleckému zkoumání za účelem ověření jejich věrohodnosti, ignoroval zásah policistů „*mimo území jejich místní příslušnosti*“ ani neprovedl všechny žalobkyní navržené důkazy „*svědčící v její prospěch*“ (aniž by žalobkyně přímo v žalobě uvedla, jaké konkrétní důkazy byly bez odůvodnění opomenuty). Dle žalobkyně navíc žalovaný nezákonně „*rozdělil jeden skutek na dva*“ a upravil popis skutku, čímž „*učinil výrok rozhodnutí nepřezkoumatelným*“ a nepřipustně v odvolacím řízení „*vytvořil úplně nový skutkový děj*“, aniž by žalobkyni umožnil se k věci vyjádřit. Postup žalovaného je nadto vnitřně rozporný, neboť žalovaný „*v části skutku řízení zastavil a ve zbytku skutku uznal žalobkyni na vinu*“. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, jemuž soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobkyně jako liché, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, které je dle jeho názoru nejen věcně správné, ale též zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň

základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem.

6. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění.
7. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu uvést i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována zejména rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
8. Nyní k samotnému přezkumu.
9. Ze žaloby je zřejmé, že žalobkyně není spokojena s tím, jaké důkazy správní orgány provedly, jak provedené důkazy hodnotily a jaké skutkové závěry na jejich podkladě vyvodily. Se způsobem hodnocení důkazů polemizuje, dokazování považuje za neúplné a hodnocení důkazů správními orgány za chybné. Žalobkyně však zapomíná, že hodnocení důkazů (volné hodnocení důkazů) je věcí správních orgánů a jedním ze základních atributů vlastního rozhodování. Správní soud do něj může svým výrokem zasáhnout jen výjimečně, zpravidla tehdy, odporuje-li takové hodnocení pravidlům formální logiky. Soud zásadně nemůže přehodnocovat důkazy, které správní orgány jinak v úplnosti soustředily, a svým právním názorem vázat správní orgány k jinému jejich hodnocení. To by představovalo zákonem nedovolený zásah do kompetence správních orgánů (nahrazování jejich činnosti). Výše uvedené platí dvojnásob v případě, kdy správní soud žádný z klíčových důkazů – výsledků - sám neprovedl (což v projednávané věci neučinil, neboť takový postup nebyl v řízení před soudem, které má charakter řízení sporného a je ovládáno dispoziční zásadou,

žalobkyní navrhován). Opačný postup by byl v rozporu se zásadami ústnosti a přímosti. Ostatně ani trestní či civilní soud nemůže závazně hodnotit důkazy, které sám současně neprovede¹ a nemůže si ani na soudech nižších stupňů jiné konkrétní hodnocení důkazů vynucovat [srov. např. nálezy ze dne 9. 1. 2014 sp. zn. III. ÚS 1980/13 (N 1/72 SbNU 23) nebo ze dne 21. 6. 2016 sp. zn. I. ÚS 794/16 (N 118/81 SbNU 833)]. Úkolem správního soudu tak je v mezích žalobních bodů posoudit, zda správními orgány provedené hodnocení důkazů ob stojí v duchu právních zásad a principů logického myšlení, tedy je jejich úkolem garantovat, že vydané rozhodnutí je přezkoumatelné a že po přezkoumání ob stojí z hlediska obecných pravidel úplně zjištěného a řádně vyhodnoceného skutkového stavu.

10. V zásadě lze vymezit tři skupiny vad důkazního řízení, jejichž přítomnost může mít za následek porušení práva na spravedlivý proces a v důsledku toho byl nutný zásah soudu. Do první skupiny takových vad náleží tzv. opomenuté důkazy, kdy správní orgány odmítly provést důkaz navržený účastníkem řízení, aniž by svůj postup věcně a adekvátně stavu věci odůvodnily. Patří sem i případy, kdy správní orgány sice provedly důkaz, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí jej vůbec nezhodnotily. Další skupinu vadné realizace důkazního řízení tvoří případy, kdy důkaz, resp. jeho obsah, není získán procesně přípustným způsobem a jako takový neměl být vůbec pojat do hodnotících úvah správních orgánů. Konečně třetí oblast zahrnuje případy svévolného hodnocení důkazů, tj. když odůvodnění správních rozhodnutí nerespektuje obsah provedeného dokazování, dochází k tzv. deformaci důkazů a svévoli při interpretaci výsledků důkazního řízení. Soud v nyní projednávané věci však dospěl k závěru, že důkazní řízení provedené správními orgány žádnými z výše popsaných deficitů netrpí.
11. Mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními neshledal soud žádný rozpor, natož pak extrémní. Skutková zjištění správních orgánů mají odpovídající obsahový základ především ve výpovědích A. B. a Z. B., které správní orgány po pečlivém hodnocení, jednotlivě i v souvislosti s ostatními důkazy, shledaly věrohodnými. Není přitom pravdou, že mezi výpovědi A. B. a výpovědi Z. B. existovaly zásadní rozpory. Jak plyne z protokolů o výsledku uvedených osob ze dne 23. 6. 2017, oba jmenovaní

¹ To platí samozřejmě jen pro důkazy, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výsledku svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které - ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu - nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná situace je u důkazu listinou, který se provádí přečtením. Proto např. může i v civilním řízení odvolací soud, aniž důkaz listinou provedl při odvolacím jednání, tento důkaz jinak hodnotit a dojít tak i k jiným skutkovým závěrům než soud prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 626/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 997, a rozsudky ze dne 27. května 2009, sp. zn. 28 Cdo 2401/2008, ze dne 2. října 2012, sp. zn. 32 Cdo 1669/2012, ze dne 25. ledna 2012, sp. zn. 25 Cdo 5157/2009, ze dne 22. ledna 2013, sp. zn. 32 Cdo 3539/2012, ze dne 25. dubna 2013, sp. zn. 32 Cdo 4406/2011, a ze dne 24. září 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, a důvody rozsudku ze dne 25. února 2014, sp. zn. 32 Cdo 2368/2013, uveřejněného pod číslem 72/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 15. dubna 2015, sp. zn. 32 Cdo 1102/2013).

presvědčivě popsali kdy, kde, jakým předmětem (hrábě) a kolikrát měla žalobkyně A. B. udeřit (dvě rány) a jaké zranění jí měla způsobit. Zmíněné osoby též přesvědčivě během výslechu zakreslily postavení své a postavení žalobkyně (náčrtu je přílohou protokolu), a proto bylo zcela nadbytečné provádět žalobkyni navrhovanou rekonstrukci. Ostatně k rekonstrukci se přistupuje zpravidla tehdy, je-li třeba prověřit, zda účastníky uváděná tvrzení jsou reálná. Jelikož se jedná o úkon velmi náročný na přípravu, provádí se rekonstrukce navíc jen v nezbytných případech a při vyšetřování typově závažnějších činů. V nyní projednávané věci však nevznikly pochybnosti o tom, že by zranění A. B. nemohlo být důsledkem útoku jí popsaného (k tomu srov. závěry znalce B., dle nichž *„ve spise uváděný mechanismus – úder násadou hrábí – je způsobilý a dobře objasňuje vznik a lokalizaci předmětného poranění hlavy“*). Naopak soudu není zřejmé, jak by žalobkyně chtěla rekonstruovat průběh tvrzeného útoku na svou osobu (resp. obnovit situaci na místě tvrzeného protiprávního činu), když dosud ani nebyla schopna uvést, jakým předmětem byla udeřena.

12. Lze tedy učinit dílčí závěr, že relevantní části skutkového děje byly A. B. a Z. B. prezentovány zcela shodně. Dílčí odlišnosti ve výpovědích těchto osob jsou přirozeným důsledkem plynutí času, odlišného subjektivního vnímání vypjaté situace a svědčí naopak o paměťové reprodukci zažitého, resp. o prožitkové ukotvenosti výpovědi (o pravdivosti sdělených informací). Je ostatně obecně známo, že zažité líčíme jinak než vymyšlené (Undeutschova věta). Jak výstižně konstatuje Jack Nasher v knize Jak prokouknout lež a odhalit pravdu (Grada, 2011, ISBN: 978-80-247-3712-6, s. 155), *„smyslené zpravidla bývají také nápadně uspořádaná líčení s pevně daným sledem událostí - skutečné příběhy totiž mívají spíše chaotická ráz, což je dáno mimo jiné tím, že mluvčí své výroky často pozměňuje a opravuje. Je to až překvapující, neboť spousta lidí považuje právě tyto znaky. Jež charakterizují pravdivou výpověď, za jednoznačný důkaz lži.“* Naopak je to krivě vypovídající, kdo se snaží účelovou sebe prezentací vyvolat dojem ideální oběti a morálně bezúhonné osoby. Přitom dbá na obsahovou a formální konvenčnost své výpovědi, aby nevznikly pochybnosti o její věrohodnosti. Krivě vypovídající se též obvykle snaží zpochybnit důvěryhodnost ostatních aktérů incidentu.
13. Popis událostí A. B. a Z. B. navíc koresponduje s účinkem úderu dřevěnou násadou hrábí (podlitina v krajině temeno-týlní), s nálezem MUDr. M. ze dne 29. 10. 2016 a s výpovědi nstržm. J. D., příslušníka Policie ČR a zdravotníka pořádkové jednotky PČR, který na místě posoudil zranění A. B. jako „čerstvé“. Zbraň, kterou byl veden útok (hrábě s dřevěnou násadou, plastové zuby), je zachycena na videozáznamu předloženém panem B. Ostatně to, že plastové hrábě s dřevěnou násadou měla žalobkyně v rozhodné době na hřbitově u sebe, není sporné, žalobkyně to sama uvedla při výslechu dne 27. 9. 2017 a správnímu orgánu též předložila fotografii tohoto zahradnického náčiní.
14. Vzdor tomu, že žalobkyně svědky hodnotila ve své výpovědi před správním orgánem prvního stupně jako nevěrohodné (manželé L. *„jsou po 12 let falešnými svědky B.“*; *„paní B. je dle mého názoru psychopat, který ubližuje nejen sobě, ale svému okolí, což souvisí s jejím mentálním podprůměrem“*, nadto je to *„mstivá, zákeřná a závistivá žena“*; pan B. je *„cholerik a blázen“*, B. *„jsou schopni lhát a vymýšlet si a do těchto lží zapojit i jejich ošetřující lékaře i veterináře“*; výpověď zasahujících policistů *„je nevěrohodná až účelová“* atd.) a práci policistů jako *„neprofesionální, až amatérskou, nedbalou, až lajdáckou s cílem poškodit mou osobu“* (k tomu srov. sub 12 in fine), považuje soud naopak za správný a řádně odůvodněný

závěr správních orgánů, že nevěrohodná je výpověď žalobkyně. Žalobkyně sice tvrdí, že byla „brutálně“ napadena paní A. B., ale vzdor jinak detailnímu popisu všech událostí (6 stran protokolu) nebyla schopna uvést, jakým předmětem byla udeřena, ví však, „že rukama mne nepraštila ani rukou nic nepoklidí“ a že „měli něco sebou“. Co to bylo, žalobkyně neví, byť jinak dobře ví, že pan B. měl v ruce pepřový sprej. Žalobkyně nebyla a není schopna též přesně říci, kolikrát měla být neznámým předmětem udeřena, resp. líčení rozhodných skutečností není v tomto ohledu konzistentní. Při oznamování události na linku 158, kam žalobkyně kupodivu volala až po příjezdu hlídky Policie ČR, kterou zavolala paní B., žalobkyně hovořila pouze o jedné „ráně“ („byla to rána pěkná“), při výsledku dne 27. 9. 2017 však uvedla, že dostala „dvě až čtyři rány“, a to údajně od ženy, která (dle žalobkyně) „ani rukou nic nepoklidí“. Jak plyne z výpovědí zasahujících policistů, o jejichž věrohodnosti nemá soud stejně jako správní orgány sebemenší pochybnosti, žalobkyně A. B. přivolané hlídce Policie ČR žádné fyzické napadení nehlásila a ani nejevila známky takového napadení či jiné újmy, hovořila pouze o tom, že proti ní byl použit pepřový sprej (byť jím dle policistů zjevně nebyla zasažena). Za těchto okolností nelze než přisvědčit správním orgánům, že ať již bylo poměrně rozsáhlé pohmoždění pravé poloviny hrudníku žalobkyně způsobeno čímkoliv, nedošlo k němu způsobem popsáním žalobkyní, tedy dne 29. 10. 2016 kolem 11. 45 hod. v důsledku útoku A. B. neznámým předmětem na hřbitově v České Třebové (část Lhotka). V podrobnostech odkazuje soud na zcela vyčerpávající hodnocení důkazů žalovaným (viz zejména strany 7 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí), s nímž se soud zcela ztotožňuje.

15. Další důkazy nebyly pro rozhodnutí ve věci samé významné. L. v podstatě uvedli pouze to, že žalobkyni viděli v inkriminovanou dobu jít na hřbitov a následně ze hřbitova, přičemž si měla nést hrábě a jít poměrně svižně. Potvrzují tak pouze skutečnosti, které nikdo nezpochybňuje. Taktéž svědek Ř., syn žalobkyně, potvrdil jen to, že žalobkyně „měla modrá záda“ (což není sporné) a že žalobkyni po určitou dobu vozil obědy a pomáhal s péčí o dům a zahradu. Jednání, kterého se žalobkyně měla dopustit, svědek přítomen nebyl, nebyl mu přítomen ani pan K. či paní Š., a proto správní orgány dospěly ke správnému závěru, že výslechy těchto osob by byl nadbytečný, jelikož skutečnosti, které by měly být těmito výslechy prokázány (zhmoždění hrudníku a s tím spojené komplikace), nebyly sporné. K návrhu na provedení rekonstrukce se soud vyjádřil již sub 11. Aktuální lékařské zprávy předkládané žalobkyní jsou vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého soud při i přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, též irelevantní.
16. U žádného ze svědků nebyla plauzibilně tvrzena existence takových skutečností (např. anomální kognitivní či nonkognitivní charakteristiky, duševní abnormalita apod.), které by měla vést správní orgány k pochybnostem o obecné věrohodnosti svědků [totéž se však nedá říci o žalobkyni, jak je patrné ze správním orgánem prvního stupně citovaného závěru znalce z oboru psychiatrie, jenž byl shrnut na straně 11 odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 9. 2016, č. j. 1 T 15/2016 – 949, a dle kterého byla u žalobkyně „diagnostikována anomální až porušená osobnost, emočně nestabilní, se zvýšeným sebevědomím, paranoidní, se sklonem ke kverulaci, vyvolávání konfliktů“], nebylo tedy nutno svědky podrobovat znaleckému zkoumání [ohlédne-li soud od toho, že ke znaleckému posuzování věrohodnosti svědků se přistupuje pouze v případech skutkově slabých a (současně) typově závažných, nikoliv ve věcech bagatelních, kterou tato sine dubio je].

17. Sama skutečnost, že svědek byl soudně či správně trestán, nemůže být bez dalšího považována za důvod, který snižuje věrohodnost dotyčného svědka (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 4 Tdo 217/2017). Pokud jde o specifickou věrohodnost svědků, soud odkazuje na výše uvedené (k prožitkové ukotvenosti výpovědi A. B. a Z. B. viz bod 11) a na hodnocení jejich výpovědi správními orgány, s nimiž se soud ztotožňuje.
18. Jde-li o zasahující policisty, pak v soudní praxi se již dávno ustálil názor (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42), že policistu je nutno považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Nic „jiného“ se v projednávané věci neprokázalo. Důvod, proč na místo dorazila hlídka z OO PČR Ústí nad Orlicí a nikoliv policisté z OO PČR Česká Třebová, již srozumitelně sdělil žalobkyni dispečer linky 158 (viz audiozáznam rozhovoru založený ve správním spise), když žalobkyně poněkud opožděně oznamovala své tvrzené napadení. Dále je třeba uvést, že příslušník Policie ČR je zásadně oprávněn uskutečnit zásah na celém území České republiky a je též povinen vyhovět žádosti o součinnost ze strany jiného policejního orgánu. Nadto vymezení místní příslušnosti a úprava způsobu spolupráce policejních složek je interní záležitostí Policie ČR (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 1720/16) a případné porušení těchto interních pravidel se nijak právní sféry žalobkyně nemohlo dotknout, jelikož neexistuje žádné základní právo na „zákonnou policejní hlídku“.
19. K námitce porušení zásady *in dubio pro reo* (resp. zásady materiální pravdy) soud uvádí, že tuto zásadu nelze interpretovat tak, že stojí-li proti sobě protikladná tvrzení, je správní orgán vždy povinen rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost za této důkazní situace věnovat hodnocení důkazů zvýšenou pozornost a svůj závěr pečlivě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit (což se v nyní projednávané věci stalo – viz níže). Pokud však správní orgán po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny důkazů je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna, a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“, neboť správní orgán pochybnosti neměl. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, které důkazy shledal věrohodnými a které nevěrohodnými, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, jak se vypořádal s obhajobou žalobkyně a jak právně hodnotil prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení přestupkového zákona v otázce viny a sankce. Principy správního trestání tedy porušeny nebyly.
20. Lze tedy shrnout, že zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné (rozumné) pochybnosti. Správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečného množství podkladů, které byly vzájemně souladné a v rozhodných aspektech nevykazovaly žádných rozporů. Jakékoli další dokazování (ať již v řízení před správními orgány nebo v řízení před soudem) by bylo zcela nadbytečné. Soud proto na skutkové závěry správních orgánů jako na správné a úplné odkazuje a ztotožňuje se s nimi.
21. Důvodná není ani námitka, že žalovaný nezákonně „rozdělil jeden skutek na dva“ a upravil popis skutku, čímž „učinil výrok rozhodnutí nepřezkoumatelným“. Skutkem se rozumí

určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky přestupku či přestupků anebo nemusí vykazovat znaky žádného přestupku. Podstatu skutku tedy tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Následkem se přitom rozumí konkrétní následek (porušení individuálního objektu protiprávního činu v jeho konkrétní podobě), nikoli určitý typ následku. Jednotlivé skutky od sebe dělí relevantní následek. Jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu správního orgánu. Skutkem je souhrn skutkových okolností popsanych v těchto aktech, nikoliv jejich právní posouzení.

22. Řízení bylo vedeno od počátku pro skutky dva. Jednalo se o dvě odlišná jednání žalobkyně směřující vůči dvěma odlišným subjektům - a co je podstatné - s odlišnými konkrétním následkem, přičemž každé z popsanych jednání vykazovalo znaky jiného přestupku. Žalovaný tedy „nerozdělil jeden skutek na dva“, jak namítá žalobkyně, a proto výrok jeho rozhodnutí není vnitřně rozporný či nesrozumitelný. Žalovaný též nevytvářel „úplně nový skutkový děj“, nýbrž pouze upravil (zúžil, nerozšířil) popis skutku (vypustil slova „plastový“ a „ránu do zad“), a to tak, aby skutková věta obsahovala jen skutková zjištění mající nezpochybnitelnou oporu v provedených důkazech (a z popisu skutku byly patrný všechny skutkové okolnosti jednání, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny znaky příslušné skutkové podstaty přestupku), aniž by narušil jeho totožnost a doplňoval dokazování (nebylo proto třeba postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu). Takový - nadto řádně odůvodněný (viz stranu 11 žalobou napadeného rozhodnutí) - postup neodporuje zákonu. Současně se nejednalo o změnu prvostupňového rozhodnutí v neprospěch žalobkyně jakožto odvolatelky. Naopak, žalovaný řízení o jednom ze dvou skutků zastavil a snížil žalobkyni pokutu na 2 000 Kč. I kdyby se však jednalo pouze o jeden skutek, jak namítá žalobkyně, zastavení řízení „o části skutku“ by se materiálně rovnalo zúžení skutku, resp. úpravě jeho popisu ve prospěch žalobkyně, a proto by postup žalovaného nemohl žalobkyni na jejích veřejných subjektivních právech zkrátit.
23. Taktéž v zastavení řízení o jednom ze dvou skutků nelze spatřovat zásah do subjektivních práv žalobkyně, zvláště když žalobkyně nenamítá, že řízení vedené o tomto skutku mělo být zastaveno z jiného (např. z pro žalobkyni příznivějšího) důvodu. Naopak se soud domnívá, že důkazní standard vyžadovaný žalovaným v případě druhého skutku byl až přehnaně vysoký, když žalobkyně byla usvědčována výpověďmi A. B. a Z. B. Tento procesně obezřetný postup žalovaného však, jak bylo uvedeno výše, nijak žalobkyni na jejích právech nezkrátil (naopak). Obdobně nezahájením přestupkového řízení proti jiným osobám nemohla být veřejná subjektivní práva žalobkyně (§ 2 s. ř. s., § 65 odst. 1 s. ř. s.) dotčena, neboť na zahájení řízení z moci úřední nemá žalobkyně veřejné subjektivní právo.
24. Lze tedy uzavřít, že v daném případě byl správními orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žádný relevantní důkaz nebyl opomenut, ostatně žalobkyně ani v řízení před soudem žádné další důkazy neoznačila, resp. žádné důkazní návrhy nepřednesla [viz list číslo 52 soudního spisu; správním spisem se dokazování neprovádí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS)]. Věc byla též správně právně posouzena, kvalita správního procesu (a výstupů z tohoto procesu, tj. rozhodnutí) odpovídala právům a povinnostem, o kterých se jednalo, resp. tomu, co bylo v

daném případě „*ve hře*“² (žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2.000,-- Kč, přičemž uloženou sankci lze hodnotit spíše jako mírnou). Taktéž výrok ukládající žalobkyni povinnost nahradit paušální částkou stanovené náklady řízení o přestupku odpovídá zákonu, neboť má oporu v § 79 odst. 1 zákona o přestupcích (a v § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích). Žaloba tak nebyla důvodná a soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

25. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. února 2019

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

² Srov. – mutatis mutandis – nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11.